

בעודו צעיר כבן עשרים בלבד, כבר נדרש רבי ישראל לשאלה קשה מאוד
בהלכות אבן העזר, להתיר לאחד לבוא בקהל ה'. רבי ישראל שיחר אז את פני
כל פוסקי הדור, ודעת כולם נטתה בעניין זה לחומרה. כמוצא אחרון שלח

פרק עשרים ואחת ♦ במחיצת החזון איש

אגרת מנומקת אל ה"חזון איש", בצינו
ששאלה זו דחופה מאוד ונוגעת בפקוח
נפש.

תוך ימים ספורים קיבל בחזרה מכתב
תשובה מה"חזון איש" בו הוא יורד לפרטי
ההלכה בנושא, ומתבסס על דברי
הרמב"ם בסוגיה זו, כשהוא מבאר
באופן שונה ממה שהבינו בו רבי ישראל
ושאר הרבנים הפוסקים, מכוח הסבר
מיוחד שזה הכריע את דעתו להיתר גמור.

רבי ישראל בספרו עובדה זו, הפליא
את כוחו העצום של ה"חזון איש" להכריע
תיכף ומיד בשאלה הסבוכה והנדירה, תוך
שהוא מציין בהדגשה ברורה: "אין זאת
אלא משום שתמיד בכל עת החזון איש
התייגע בלימודו יום וליל, סגנון לימודו

היה בציור ובהרגשה כזו, כאילו ברגע זה עומדת על שולחנו שאלה כזו בסוגיה
שעוסק בה, ועתה מוטל עליו להכריע בה הלכה למעשה האם זה מותר או
אסור, האם זה לכתחילה או בדיעבד, וכדומה. רק באופן לימוד שכזה ניתן
להכריע מיידית בכל שאלה מזדמנת."

רבי אברהם ישעיה קרליץ בעל ה"חזון איש"

אוצר החכמה